

[Lilli Gyldenkilde]

Ser vi lidt nærmere på, hvad der skal foregå nu, ikke mindst på arbejdsløhedsområdet, ser vi, at det nu igen er de arbejdsløse, der skal holde for. Som sagt, det bliver gjort lidt smartere, lidt mindre gennemsigtigt end tidligere, men ingen skal være i tvivl om, hvad det er, der foregår. De arbejdsløse skal til at betale noget mere i arbejdsløhedsunderstøttelse, og så er der nogle meget kryptiske udtalelser i pressen – ikke af statsministeren, men af arbejdsministeren – om, hvordan det hele nu skal køre.

Når jeg tænker på, hvordan det radikale årsmøde kunne ride op, hvordan man kunne klare dette i en håndevending, så tog jeg mig til hovedet og sagde: ja men de har da folk siddende i arbejdsmarkedsudvalget. Det kan da ikke passe. Det må da være mig, der er noget galt med. Det kan da ikke passe, at der kan sidde et politisk parti, som kender så lidt til virkeligheden for de arbejdsløse og arbejdsmarkedslovgivningen.

Det, jeg er kommet op for at spørge om, er, om det kan passe, hvad de radikale og i øvrigt de, der nu vil til at lave denne lov om, siger. Hvad er det egentlig, man siger, når man siger, at nu skal vi til at betale noget mere til arbejdsløhedsunderstøttelsen? Det er ikke noget med, at vi nu, som vi altid har gjort, skal betale i fælles flok, alle sammen, også de, der ikke er lønmodtagere, til denne kollektive ordning. Nej, det skal ikke være sådan mere. Nu skal det være dem, der har en løn, der kan forsikre sig oveni, der skal betale til denne ordning.

Hvis vi kigger lidt på, hvordan virkeligheden ser ud for de arbejdsløse, ser vi, at de 90 pct., man påstår er maksimumsbeløbet for arbejdsløshedsdagpenge, er der meget få mennesker der får i virkelighedens verden. Der er grebet ind sådan, at det, der var 90 pct., muligvis er nede på omkring 80 pct., måske endda under 80 pct. Det vil sige, at de 90 pct. slet ikke eksisterer mere. Ser vi lidt på, hvor mange der på papiret får den maksimumstakst, ser vi, at det er over halvdelen af de arbejdsløse.

Ser vi så på, hvordan lavtlønningerne egentlig ser ud i dette land, ser vi, at de ligger på 45–50 kr. i timen. Nu ser jeg bort fra hele det sorte arbejdsmarked, som jeg godt ved er der, og som ikke er overenskomstdækket. Jeg ser samtidig bort fra dem på supplerende understøttelse og med deltidsarbejde,

for der er specielle forhold for dem. Hvis vi tager de resterende af dem, der er på arbejdsløhedsunderstøttelse, og som får de såkaldte 90 pct. og er på lavtløn, hvad er tallet så på dette område, som ikke mindst de radikale, men også regeringen lægger en politik til rette for? Det handler om 11 kr. om dagen. Der er nogle, der får mere end andre, og, siger de radikale, det er ikke socialt forsvarligt. Det kan vi sandelig ikke have. Det siger det parti, som har været med til at lave indgreb, der har kostet lønarbejderfamilierne 13.000 kr. på årsbasis.

Det er for galt. Det kan man ikke være bekendt, og vi bør have en langt, langt bredere debat om det system, som man nu forsøger at lave om, og jeg vil godt gøre opmærksom på, at både denne regering og tidligere regeringer har nedsat kommissioner og arbejdsudvalg, lavet seminarer, indkaldt til konferencer osv., når store lovområder skulle ændres. Her er et lovområde, som omhandler ca. 700.000 mennesker, og hvor foregår forhandlingerne? Jeg tror nok, at LO her på det sidste har fået lidt at vide om, hvad det handler om, men LOs medlemmer ved ikke andet, end hvad der står i avisen. Det har ikke været meget, og det har været så tilpas sløret, at ingen rigtig har kunnet finde ud af, hvad det egentlig er, det her handler om.

På ældreområdet taler man nu om delpension. Ja men det er da noget, vi har vidst, for der har været indkaldt til seminarer, konferencer osv. om det; det var noget, som ordentlig skulle gennemdrøftes, der skulle være en bred offentlig debat om det, og det har været godt. Ligesådan kan man sige på justitsministerens område. Her har man også flere gange indkaldt til konferencer, så flere mennesker var klar over, hvad det handler om.

Der siver jo intet ud til almindelige mennesker fra organisationerne. Det gælder, hvad enten det drejer sig om den ene eller den anden organisation, hvad enten det er lønmodtager- eller arbejdsgiverorganisationerne. Det vil sige, at vi andre ikke ved præcis, hvad det er, vi skal gå ud og prøve at få trukket frem i den offentlige debat, så vi dog kan være med til at påvirke den udvikling, vi står midt i, og gøre opmærksom på, at man tager grumme fejl, når man vil lave sådan en lovgivning om og vil kalde det for noget, man vil gøre mere socialt retfærdigt, når det-